Συ όμως, όταν προσεύχησαι, είσελθε εις το ταμείον σου, και κλείσας την θύραν σου προσευχήθητι εις τον Πατέρα σου τον εν τω κρυπτώ , και ο Πατήρ σου ο βλέπων εν τω κρυπτώ θέλει σοι ανταποδώ σει εν τω φανερώ . (Ματθαίος 6:6)

Έλεγε δε και παραβολήν προς αυτούς περί του ότι πρέπει πάντοτε να προσεύχωνται και να μη αποκάμνωσι, (Λουκάς 18:1)

Και ενέμενον εν τη διδαχή των αποστόλων και εν τη κοινωνία και εν τη κλάσει του άρτου και εν ταις προσευχαίς. (Πράξεις 2:42)

Ο μεν λοιπόν Πέτρος εφυλάττετο εν τη φυλακή· εγίνετο δε υπό της εκκλησίας ακατάπαυστος προσευχή προς τον Θεόν υπέρ αυτού. (Πράξεις 12:5)

Και αφού είπε ταύτα, γονατίσας προσηυχήθη μετά πάντων αυτώ ν. (Πράξεις 20:36)

Αφού δε ετελειώ σαμεν τας ημέρας εκείνας, εξελθόντες επορευόμεθα και προέπεμπον ημάς πάντες συν γυναιξί και τέκνοις έως έξω της πόλεως, και γονατίσαντες επί τον αιγιαλόν προσηυχήθημεν, (Πράξεις 21:5)

… προσευχόμενοι εν παντί καιρώ μετά πάσης προσευχής και δεήσεως διά του Πνεύματος, και εις αυτό τούτο αγρυπνούντες με πάσαν προσκαρτέρησιν και δέησιν υπέρ πάντων των αγίων, (Εφεσίους 6:18)

Εμμένετε εις την προσευχήν, αγρυπνούντες εις αυτήν μετά ευχαριστίας, (Κολοσσαείς 4:2)

… αδιαλείπτως προσεύχεσθε, … (Α' Θεσσαλονικείς 5:17)

Μελετώντας το λόγο του Θεού, βλέπουμε και καταλαβαίνουμε την αξία της προσευχής στο να κατοικήσει μέσα μας η δύναμη του Ιησού Χριστού.

Μελετώντας από το 6ο κεφάλαιο προς Εφεσίους, τα εδάφια:

«Το λοιπόν, αδελφοί μου, ενδυναμούσθε εν Κυρίω και εν τω κράτει της ισχύος αυτού.»

«διότι δεν είναι η πάλη ημών εναντίον εις αίμα και σάρκα, αλλ' εναντίον εις τας αρχάς, εναντίον εις τας εξουσίας, εναντίον εις τους κοσμοκράτορας του σκότους του αιώνος τούτου· εναντίον εις τα πνεύματα της πονηρίας εν τοις επουρανίοις.»

Μέσα από τη ζωή των πρώτων μαθητών της πρώτης αποστολικής εκκλησίας, βλέπουμε την δίψα και την ανάγκη για προσευχή. Βέβαια οι εξηγήσεις είναι πολλές: η πρώτη αγάπη, ο πρώτος ζήλος, οι διωγμοί, κλπ.

Όμως σήμερα το 2011, γιατί προσευχόμαστε;

Υπάρχουν άραγε, κοινά σημεία με αυτά των πρώτων μαθητών;

Γιατί μας λέει «αγρυπνείτε και προσεύχεσθε, διά να μη εισέλθητε εις πειρασμόν.»;

Γιατί ο απόστολος Παύλος στην Έφεσο «γονατίσας προσηύχετο»;

Γιατί πρέπει να προσκαρτερούμε στην προσευχή;

Έχουμε άραγε προσωπική εμπειρία από τις μεθόδους του Σατανά;

Έχουμε άραγε αποφασίσει ότι χωρίς νηστεία και προσευχή, δεν μπορούμε να τερματίσουμε τον καλόν αγώνα της πίστεως;

Γνωρίζουμε άραγε, ότι μέσα στην ελευθερία, που ο Χριστός μας χάρισε, διότι μας αναγέννησε σε ζωντανή ελπίδα, κάνουμε ένα πνευματικό αγώνα απέναντι στις επιθυμίες της καρδιάς και της οράσεως των οφθαλμών μας;

Έτσι λοιπόν, όσο είμαστε στη νεότητα και απολαμβάνουμε υγεία και δύναμη σωματική, ας σκεφτούμε τι λέγει ο Εκκλησιαστής στα κεφ. ια και ιβ:

«Και αφαίρεσον τον θυμόν από της καρδίας σου, και απομάκρυνον την πονηρίαν από της σαρκός σου· διότι η νεότης και η παιδική ηλικία είναι ματαιότης. Και ενθυμού τον Πλάστην σου εν ταις ημέραις της νεότητός σου· πριν έλθωσιν αι κακαί ημέραι, και φθάσωσι τα έτη εις τα οποία θέλεις ειπεί, Δεν έχω ευχαρίστησιν εις αυτά·»

Και καταλήγει:

«Ας ακούσωμεν το τέλος της όλης υποθέσεως· φοβού τον Θεόν και φύλαττε τας εντολάς αυτού, επειδή τούτο είναι το παν του ανθρώπου. Διότι ο Θεός θέλει φέρει εις κρίσιν παν έργον και παν κρυπτόν, είτε αγαθόν είτε πονηρόν.»